

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at komme med en bemærkning til hr. Steen Gade, som nu pludselig står her på Folketingets talerstol og mener, at han er den eneste, der kan og bør kunne forsvare de fire danske forbehold.

Hvad var det, danskerne ville? Var det bare, at Danmark skulle holde sig en lille bitte smule udenfor, når EU laver et militærkorps? Eller at Danmark skulle holde sig en lille bitte smule udenfor, når EU laver et politikorps? Nej, det, danskerne ville, var, at der ikke blev en militær enhed i EU, og at der ikke blev et politikorps i EU. Men det har SF med meget stor dygtighed i virkeligheden ødelagt alle chancer for, fordi de blev ved med at sige til regeringen: I kan bare holde jer tilbage, bare Danmark er holdt udenfor, så sker der ikke noget, så må de gerne få lov til at forhandle videre.

Det er dødsensfarligt, at vi ikke er gået aktivt ind fra dansk side og har sagt: Det må ikke under nogen omstændigheder blive en del af EU, for selv om Danmark står udenfor i nogle år, har vi, i det øjeblik det bliver en del af EU, den føderale union, som jeg ved at SF også er en smule skræmt over for.

En anden ting – eller en tredje eller fjerde ting, som det jo bliver – er den sociale dimension. Jamen, det vil danskerne heller ikke være med til. De vil have lov til at have deres egen mulighed for på nationalt plan at klare arbejdsproblematikkerne, at klare de sociale problematikker. Det skal ikke være på EU-plan. Og der er ingen danskere, som går ind for de omfordelingsfonde, hvor de skal være med til at betale for, at man i Grækenland kan svindle lidt mere.

Det er den slags ting, der får danskere til at sige nej til øget union i Den Europæiske Union. Det er ikke blot, at vi kan stille os udenfor et øjeblik og så sige: Så må vi vente på næste folkeafstemning. Det er en narresut!

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne opfordre hr. Thulesen Dahl til at læse aviserne fra de seneste dage. Mig bekendt er der en væsentlig forskel på de to situationer, som hr. Thulesen Dahl nævner. Forhandlingerne mellem bl.a. CD og SF brød sammen, fordi vi ikke ville samme sted hen i Europa. Men så vidt jeg hørte hr. Thulesen Dahl, stod Enhedslisten og hr. Thulesen Dahl altså sammen om en dagsorden her i dag. De forhandlinger brød åbenbart ikke sammen.

Jeg skal bare i stilfærdighed sige, at Enhedslistens mål med det her – og det vil jeg gerne rose Enhedslisten for, for det har Enhedslisten aldrig nogen sinde lagt skjul på – målet med alle disse forviklinger omkring regeringskonferencen er ét, nemlig at sørge for, at EU bryder sammen, og at man derved kan komme ud af både Unionen og Fællesskabet. Det er det, der er formålet med det hele.

Og dér trasker Dansk Folkeparti altså lysteligt med i et evindeligt godt samarbejde, og dér var det bare, jeg i stilfærdighed sagde, at jeg tror, at hr. Thulesen Dahls vælgere, hvad enten det er i hans nuværende parti eller i hans tidligere, vil undre sig lidt over, hvad de stemmer skal bruges til.

Det var bare det, jeg tillod mig at sige.

Kent Kirk (KF):

Jeg er nødt til at sige, at vi i Det Konservative Folkeparti er skuffede over, at alle de forberedelser, vi har deltaget i i forbindelse med regeringskonferencen, førte med sig, at vi ikke kunne få en aftale med regeringen, som indebar, at vi kunne lave et bredt forlig om regeringens grundlag. Vi gik ind i forhandlingerne ud fra en bevidsthed om, at det, det drejede sig om, var det overordnede. Derfor har man også oplevet Det Konservative Folkeparti som en konstruktiv forhandlingspartner. Det har vi da også hørt her fra talerstolen at flere partier har sagt.

Men desværre kørte forhandlingerne jo fast i den sidste fase, hvor SF krævede, at spørgsmålet om de fire forbehold skulle binde den danske regering. Og var der en ting, vi ikke ønskede, så var det, at den danske regering skulle sidde bundet på hænder og fødder, når regeringskonferencen forløber.

Vi ønsker at have en regering, der repræsenterer Danmark på regeringskonferencen, som kan medvirke konstruktivt, så konferencen kan blive en succes, for der er rent faktisk sket meget siden 1991, hvor man forhandlede Maastricht-Traktaten. Når man lytter til diskussionen her i Folketinget, er det, som om der ikke er sket noget som helst i de sidste 4-5 år. Men når vi kigger os om i Europa, er det jo en kendsgerning, at den udfordring, det europæiske samarbejde står over for, er af en sådan karakter, at vi næsten ikke kan tillade os at have en debat som den, vi har her i Folketinget.

Vi er da nødt til at prøve at føre en debat, der forholder sig mere til de europæiske problemer, end en navlebeskuende debat gør.